

PAULO COELHO

On Bir Dakika

47. BASKI
Çeviri: SAADET ÖZEN

♥ can
çağdaş

PAULO COELHO
ON BİR DAKİKA

Can Çağdaş

On Bir Dakika, Paulo Coelho

Çeviri: Saadet Özen

Onze minutos

© 2003, Paulo Coelho

© 2004, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Bu eserin Türkçe yayın hakları Sant Jordi Asociados Agencia Literaria S.L.U. (Barcelona, İspanya) aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

www.paulocoelhoblog.com

1. basım: 2004

47. basım: Haziran 2023, İstanbul

Bu kitabın 47. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Didem Bayındır

Düzeltili: Aylin Samancı Elmasdağ

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: Özkaracan Matbaacılık ve Ciltçilik San. ve Tic. Ltd. Şti.

Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62 Bağcılar / İstanbul

Sertifika No: 45469

ISBN 978-975-07-3556-1

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25 Sarıyer/İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

PAULO COELHO ON BİR DAKİKA

ROMAN

Çeviri
Saadet Özen

♥can

Paulo Coelho'nun Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Simyacı, 1996

Piedra Irmağı'nın Kıyısında Oturdum Ağladım, 1997

Beşinci Dağ, 1998

Veronika Ölmek İstiyor, 2000

Şeytan ve Genç Kadın, 2001

Işğın Savaşçısının Elkitabı, 2003

Zâhir, 2005

Hac, 2006

Portobello Cadısı, 2007

Kazanan Yalnızdır, 2009

Brida, 2010

Elif, 2011

Akra'da Bulunan Elyazması, 2012

Aldatmak, 2014

Casus, 2016

Hippi, 2018

Okçu'nun Yolu, 2021

PAULO COELHO, 1947'de Brezilya'nın Rio de Janeiro kentinde doğdu. Kendini tümüyle edebiyata vermeden önce tiyatro yönetmenliği, oyunculuk, şarkı sözü yazarlığı ve gazetecilik yaptı. 1986'da yayımlanan *Hac* adlı ilk romanının ardından gelen *Simyacı*'yla dünya çapında üne erişti. *Simyacı*, 20. yüzyılın en önemli yayıncılık olaylarından biri oldu ve 85 milyon sattı. Coelho, *Brida* (1990), *Piedra Irmağı'nın Kıyısında Oturdum Ağladım* (1994), *Beşinci Dağ* (1996), *Işığın Savaşçısının El Kitabı* (1997), *Veronika Ölmek İstiyor* (1998), *Şeytan ve Genç Kadın* (2000), *On Bir Dakika* (2003), *Zahir* (2005), *Portobello Cadısı* (2006), *Kazanan Yalnızdır* (2008), *Elif* (2011), *Akra'da Bulunan Elyazması* (2012), *Aldatmak* (2014), *Casus* (2016), *Hippi* (2018) ve *Okçu'nun Yolu* (2021) gibi yapıtlarıyla sürekli olarak çoksatar listelerinde yer aldı. Sosyal ağlarda en çok takipçiye sahip yazar olan Coelho'nun, 88 dilde yayımlanan kitaplarının toplam satışı 320 milyonu geçti. Bugüne kadar pek çok ödül ve nişana değer görülen Coelho, Birleşmiş Milletler Barış Elçisi ve Brezilya Edebiyat Akademisi üyesidir.

SAADET ÖZEN, 1972 yılında İstanbul'da doğdu. Notre Dame de Sion Fransız Kız Lisesi'ni, ardından İstanbul Üniversitesi Arkeoloji ve Sanat Tarihi Bölümü'nü bitirdi. Profesyonel turist rehberliği yaptı, ayrıca uzunca bir süre Can Yayınları'nın Fransızca editörlüğünü yürüttü. Halen belgesel sinema alanında çalışmalarına devam ediyor. Jorge Amado, José Saramago, Yves Simon, Luis Sepúlveda, Paulo Coelho, Andrey Makine, Romain Gary, Nancy Huston, Amin Maalouf gibi yazarların yapıtlarını dilimize kazandırdı.

29 Mayıs 2002 günü, Fransa’da bu kitaba son noktayı koymadan birkaç saat önce, Lourdes’daki kutsal kaynaktan biraz su almaya gittim. Yetmişlerinde gösteren bir beyefendi bana seslendiğinde, katedralin önündeki meydana varmıştım: “Paulo Coelho’ya benzediğinizin farkında mısınız?” Ona, “Paulo Coelho benim,” diye karşılık verdim. Beyefendi beni kucaklayıp eşi ve kız torunuyla tanıştırdı. Kitaplarımın hayatında çok önemli bir yer tuttuğunu söyledi ve sözü şöyle bağladı: “Önümde hayal dünyalarının kapılarını açıyorlar.” Bu cümleyi sık sık duymuşumdur, hâlâ da çok hoşuma gider. Ne var ki o an, yoğun bir kaygıya kapıldım – *On Bir Dakika*’da hassas, rahatsız edici, hoş karşılanmayan bir konuyu işlediğim farkındaydım. Kutsal sudan almak için kaynağa kadar yürüdüm, sonra o beye nerede oturduğunu sordum (Fransa’nın kuzeyinde, Belçika sınırına yakın bir yerde yaşıyormuş) ve adını not ettim.

Bu kitap size adanmıştır, Maurice Gravelines. Size, karınıza, torunuza ve kendime karşı bir görevim var: Herkesin duymaktan hoşlanacağı şeyleri değil, kafamı kurcalayan neyse onu anlatmak. Bazı kitaplar bizi hayallere sürükler, bazılarıysa bize gerçeği hatırlatır, ama hepsi, bir yazar için esas olanın, namusun damgasını taşımak zorundadır.

O sırada, kentte günahkâr olarak tanınan bir kadın, İsa'nın, Ferisi'nin evinde yemek yediğini öğrenince kaymaktaşından bir kap içinde güzel kokulu yağ getirdi. İsa'nın arkasında, ayaklarının dibinde durup ağlayarak, gözyaşlarıyla onun ayaklarını ıslatmaya başladı. Saçlarıyla ayaklarını sildi, öptü ve yağı üzerlerine sürdü.

İsa'yı evine çağırılmış olan Ferisi bunu görünce kendi kendine, "Bu adam peygamber olsaydı, kendisine dokunan bu kadının kim ve ne tür bir kadın olduğunu, günahkâr biri olduğunu anlardı," dedi.

Bunun üzerine İsa, Ferisi'ye, "Simun," dedi, "sana bir söyleyeceğim var."

O da, "Buyur, öğretmenim," dedi.

"Tefeciye borçlu iki kişi vardı. Biri beş yüz, öbürü de elli dinar borçluydu. Borçlarını ödeyecek güçte olmadıklarından, tefeci her ikisinin de borcunu bağışladı. Buna göre, hangisi onu çok sever?"

Simun, "Sanırım, kendisine daha çok bağışlanan," diye yanıtladı.

İsa ona, "Doğru söyledin," dedi.

Sonra kadına bakarak Simun'a şunları söyledi: "Bu kadını görüyor musun? Ben senin evine geldim, ayaklarım için bana su vermedin. Bu kadın ise ayaklarımı gözyaşlarıyla ıslatıp saçlarıyla sildi. Sen beni öpmedin, ama bu kadın eve girdiğimden beri ayaklarımı öpüp

duruyor. Sen başıma zeytinyağı sürmedin, ama bu kadının ayaklarıma güzel kokulu yağ sürdü. Bu nedenle sana şunu söyleyeyim, kendisinin çok olan günahları bağışlanmıştır. Çok sevgi göstermesinin nedeni budur. Oysa kendisine az bağışlanan, az sever.”

Yeni Ahit, “Luka”, 7:37-47

Birinci ve sonuncu olduđum için
Hem kutsanan hem ařađılanan benim
Fahişe ve azizeyim
Bir erkeđin eřiyim ve bakireyim
Annem ve kızım
Annemin kollarıyım
Kısırım ve çocuklarım sayısız
Evliyim ve bekârım
Dünyaya getirdim ve hiç doğurmadım
Dođum sancılarının ilacıyım
Hem karıyım hem koca
ve beni erkeđim yarattı
Babamın annesiyim
Kocamın kız kardeşiyim
ve o da benim dölümdür
Bana hep saygı gösterin
Çünkü ben, hem kepezeyim hem muhteřem

Isis ilahisi, MS III. ya da IV. yüzyıl,
Nag Hammadi'de bulunmuřtur.

Bir varmış, bir yokmuş. Bir zamanlar, Maria adında bir fahişe varmış.

Durun bir dakika. “Bir varmış, bir yokmuş” çocuk masallarının başına çok yakışır sahiden de, oysa “fahişe” yetişkinlere özgü bir sözcük. Bir öykü, böylesi açık bir çelişkiyle nasıl başlatılabilir? Her neyse, mademki ömrümüzün her ânında bir ayağımız peri masallarında, öbürüyse uçurumda, bırakalım bu öykü de böyle başlasın.

Bir varmış, bir yokmuş... Bir zamanlar, Maria adında bir fahişe varmış.

Bütün fahişeler gibi, o da doğduğunda bakire ve masumdu, genç kızlığında hayatının erkeğine (zengin, yakışıklı ve akıllı biri olacaktı bu) rastlamayı, onunla (telli duvaklı) evlenmeyi, (ileride büyük adam olacak) iki çocuk yapmayı, (denize bakan) güzel bir evde yaşamayı hayal etti. Babası esnaf, annesi terziydi. Brezilya'nın kuzeydoğusunda bulunan yaşadığı kentte tek bir sinema, tek bir gece kulübü ve tek bir banka şubesi vardı; işte bu nedenle Maria beyaz atlı prensinin ansızın ortaya çıkıp yüreğini çalacağı ve kendisinin de onunla birlikte dünyayı keşfe çıkacağı günü bekler dururdu.

Beyaz atlı prens bir türlü gelmediğinden Maria'nın payına sadece hayal etmek kalıyordu. Aşkı ilk kez on bir yaşındayken, ilkokula yürüyerek gittiği günlerde tattı. Okulun açıldığı gün, yolda yalnız olmadığını anladı: İki adım ötesinde, o civarda oturan ve onunla aynı saatlerde okula giden bir oğlan yürüyordu. Tek kelime konuşmuş değillerdi, ama Maria, gün içinde en çok o tozlu yolda geçirdiği anları sevdiğini fark etti; güneşin tam tepede olmasına, susuzluğa, yorgunluğa, kendisi yetişeceğim diye canını dişine takarken, oğlanın hızlı hızlı yürümesine rağmen.

Bu sahne aylarca tekrar tekrar yaşandı; ders çalışmaktan nefret eden ve televizyondan başka eğlencesi olmayan Maria, zamanın hızlı akmasını istemeye başladı. Sabırsızlıkla okula gideceği ânı bekliyor, yaşıtı kızların tersine, hafta sonlarını çok sıkıcı buluyordu. Saatler, çocuklara göre, yetişkinler için olduğundan çok daha ağır ilerlediğinden acı çekiyordu. Günler geçmek bilmiyordu, çünkü hayatının aşkıyla paylaşın diye topu topu on dakikacık, onu düşünmesi, konuşmalar ne güzel olacağını hayal etmesi içinse binlerce dakika sunuluyordu ona.

Derken... bir sabah, bir oğlan ona yaklaştı ve ödünç kalem istedi. Maria karşılık vermedi, bu uygunsuz yanasma manevrasına sinirlenmiş gibi davrandı ve adımlarını hızlandırdı. Oğlanın yanına geldiğini görünce korkudan taş kesilmişti. Onu sevdiğini, beklediğini, elini tutmayı, birlikte okulun kapısını geride bırakıp yolun sonuna gitmeyi hayal ettiğini anlamasından korkmuştu; söylenenlere bakılırsa, yolun sonunda büyük bir kent, roman kahramanları, artistler, arabalar, bir sürü sinema, kısacası akla gelen her tür harika vardı.

Gün boyunca, sınıfta bir türlü dikkatini toplayamadı. Saçmasapan davrandığı için kendini yiyip bitiriyor,

bir yandan da, oğlanın da onu fark ettiğini anladığı için rahatlama duyuyordu. Kalem, sohbet açmak için bir bahaneydi yalnızca; yanına geldiğinde, çocuğun cebinde duran bir tükenmez gözüne çarpmıştı Maria'nın. Onu tekrar görebilmek için ölüyordu. O gece –ve izleyen gecelerde– ona verebileceği bütün yanıtları kafasında evirip çevirdi; ta ki hiç bitmeyecek bir öyküyü başlatmak için en uygun yolu bulana kadar.

Ama oğlan bir daha onunla hiç konuşmadı. Okula hâlâ birlikte yürüyorlardı, Maria bazen sağ elinde bir kalemle birkaç adım önden gidiyor, bazen de onu sevgiyle seyredebilmek için arkada kalıyordu. Okullar kapanana kadar için için aşkını yaşayıp acı çekmekle yetinmek zorunda kaldı.

Hiç bitmeyecek gibi gelen tatil sırasında, Maria bir sabah bacakları kan içinde uyandı ve öleceğini sandı; oğlana bir mektup bırakmaya karar verdi, hayatının büyük aşkı olduğunu itiraf edecekti ona. Sonra, *sertão*'ya¹ gidip bölgedeki köylüler arasında dehşet saçan yabani hayvanlara, kurt adama ya da kafasız katıra² yem olmayı tasarladı. Hem ana babasının arkasından ağlamasını da engellerdi bu, çünkü ruhlarını daraltan trajik olaylara rağmen, hep bir umutları olurdu zavalcılıkların. Kızlarının çocuksuz, zengin bir aile tarafından kaçırıldığını, günün birinde şan, şöret ve bol paraya kavuşmuş olarak geri döneceğini hayal ederlerdi – hayatının şimdiki (ve ebedi) aşkı da onu bir türlü unutamaz, her sabah, onunla bir kez daha konuşmadığı için acı çekerti.

Mektubu yazamadı, çünkü annesi odaya girdi, örtü-

1. (Port.) Taşra. (Y.N.)

2. Halk arasındaki bir inanişâ göre, kafasız katır, aslında papazın metresidir ve katıra dönüştürülmüştür. Bazı geceler çıkıp ortalıkta dolaşır; ardınca sürüklediği zincirlerin sesi batıl inançları olanları korkutur. (Ç.N.)

lerin kızıla boyandığını görüp gülümsedi ve ona, “Artık bir genç kız oldun, yavrucuğum,” dedi.

Maria, genç kız olmakla bacaklarının arasından sı-zan kan arasında ne gibi bir ilişki olduğunu merak ettiyse de, annesi anlatmayı beceremedi. Yalnızca bunun normal olduğunu, bundan böyle her ay dört-beş gün, oyun-cak bebek yastığı boyunda bir bez kullanacağını söyledi. Maria, erkeklerin de pantolonları kan lekesi olmasın diye katlanmış bir bezden yararlanıp yararlanmadıklarını sor-du ve bunun sadece kadınların başına geldiğini öğrendi.

Maria bu yüzden bir süre Tanrı’ya isyan ettiyse de, sonunda âdet görmeye alıştı. Oğlanın yokluğuna ise, alış-mıyordu bir türlü; dünyada en çok arzuladığı kişiden kaçmak gibi bir aptallık yaptığı için kafasını taşlara vur-u-yordu. Okulların açılacağı günün gecesi, kentteki biricik kiliseye gidip Aziz Antonio’ya, ilk adımı kendi atıp ço-cukla konuşacağına yemin etti.

Ertesi gün, elinden geldiği kadar kendine çekidüzen verdi, annesinin o gün için özel olarak diktiği elbiseyi gi-yip tatil nihayet bittiği için Tanrı’ya şükrederek evden çıktı. Ama oğlan, ortalıkta yoktu. Bir hafta daha böyle sıkıntı içinde geçti, sonunda Maria, arkadaşlarından onun kentten ayrıldığını öğrendi.

“Uzaklara gitti,” dedi biri ona.

O an, Maria bazı şeylerin sonsuza dek kaybedilebile-ceğini keşfetti. Aynı zamanda, “uzak” diye bir yerin varlı-ğını öğrendi; dünyanın büyük, yaşadığı kentinse avuç içi kadar olduğunu, en ilgi çekici varlıkların eninde sonunda çekip gittiğini de. O da gitmeye can atıyordu ama henüz çok küçüktü. Bununla birlikte, tozlu sokaklara bakarken, bir gün oğlanın peşine düşmeye karar verdi. Dininin bir gereği olarak, sonraki dokuz cuma şaraplı ekmek ayinine katıldı ve Meryem Ana’ya, günün birinde onu bu kentten kurtarması için dua etti.

On Bir Dakika, dünyanın en eski mesleği fonunda yaşanan bir aşk masalı. Paulo Coelho'nun kahramanı güzeller güzeli Maria, iyi bir eş, sakin bir yuva değil, serüvenler, aşklar, zenginlikler hayal etmektedir. Bu hayallerin peşine takılıp ülkesinden çok uzaklara, İsviçre'ye sürüklenir. Dilini bile bilmediği bu yabancı dünyada, hayallerini gerçekleştirmek uğruna garip serüvenlere karışan genç kadının cesareti yanında ilkeleri de sınanır. Maria, birçok kadının ömür boyu adım atmaya cesaret edemediği bir eşikten geçmektedir: kendini, bedenini, ruhunu ve cinselliğini tanıma. Aşk ve cinsel özgürlük, zenginlik ve yoksulluk, utanç ve cesaret, çıkar ve özveri, söz simyacı Paulo Coelho'nun Maria için katı gerçeklerle dokuduğu düşler dünyasının çelişkileri...

Maria'nın serüveni nasıl biterse bitsin, her şeye rağmen "dünya, yalnızca on bir dakika süren bir şeyin çevresinde dönüyor".

#latinamerikaedebiyatı #serüven #hayallerininpeşindengit #cesaret
#kendinitanı #cinselözgürlük #kadınözgürleşmesi

 can

 canyayinlari.com | f | | canyayinlari

roman

ISBN: 978-975-07-3556-3

9 789750 735561